

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.688 van 1 april 1999
in de zaak A. 49.958/VII-11.782.**

In zake : de c.v. Intercommunale voor Ontwikkeling voor
het Gewest Mechelen en Omgeving (IGEMO),
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1, bus 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de c.v.
Intercommunale voor Ontwikkeling voor het Gewest
Mechelen en Omgeving (IGEMO) op 18 januari 1993 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit
van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting
van 6 november 1992, houdende bevestiging van het
besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad
van Antwerpen van 26 maart 1992, waarbij aan de
verzoekende partij vergunning werd verleend voor het
verder uitbaten van een klasse III-stortplaats gevestigd
te Lier, Mechelsesteenweg, in zoverre deze vergunning
voor het verder uitbaten van de stortplaats slechts werd
verleend vanaf 26 maart 1992 en niet vanaf 29 september
1991;

Gelet op het arrest nr. 54.766 van 28 juli
1995 waarbij de debatten worden heropend;

Gelet op het arrest nr. 71.815 van 12 februari 1998 waarbij de debatten andermaal worden heropend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 1 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. L'HEUREUX die, loco Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en E. EMPEREUR verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat N. SERVAES die, loco Advocaat J. VAN DE VYVER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 september 1988 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen in toepassing van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen aan de verzoekende partij een vergunning "tot het exploiteren van een verkleiningsinstallatie voor klasse II afvalstoffen voor een termijn verstrijkend op 29 september 1998, voor een klasse II stortplaats voor een termijn verstrijkend op 29 september 1993 en voor een klasse III stortplaats voor een termijn verstrijkend op 29 september 1991, te Lier, Mechelsesteenweg".

1.2. In een brief van 28 mei 1991, gericht aan het provinciebestuur van Antwerpen, schrijft de verzoekende partij het volgende :

"Onze klasse III-stortplaats, Mechelsesteenweg 285 te 2500 Lier, is pas sinds de zomer van 1990 in uitbating en de vergunning vervalt reeds op 29/9/91.

Door de beperkte aanvoer van Klasse III-materiaal is de stortput momenteel slechts voor een klein gedeelte opgevuld.

Teneinde het betrokken perceel bruikbaar te maken voor andere activiteiten is een verdere opvulling noodzakelijk.

Daarom vragen wij u de bestaande vergunning met 5 jaar te willen verlengen".

1.3. Met een brief van 21 juni 1991, gericht aan de verzoekende partij, doet het provinciebestuur ontvangstmelding van de brief van 28 mei 1991, en stelt het wat volgt :

"U dient deze vergunningsaanvraag te doen aan de hand van een volledig dossier, samengesteld overeenkomstig de desbetreffende bepalingen in het kader van het afvaldecreet.

Indien U echter een verlenging wenst met maximaal eenzelfde termijn als deze waarvoor de vergunning

verleend werd in 1987, is de samenstelling van het dossier geregeld volgens de bepalingen in bijlage".

1.4. Met een brief van 24 september 1991, gericht aan het provinciebestuur van Antwerpen, stelt de verzoekende partij :

"In toepassing van het besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 14/11/84, houdende nadere regelen voor het verlengen van vergunningen voor de verwijdering van afvalstoffen, hebben wij de eer een verlenging aan te vragen voor een periode van 3 jaar van de vergunning van de klasse III-stortplaats met in rand vermeld vergunningsnummer".

In toepassing van artikel 2 van het voornoemde besluit worden vervolgens een aantal bescheiden en gegevens verstrekt.

1.5. Op 23 oktober 1991 schrijft het provinciebestuur aan de verzoekende partij :

"In goede orde ontving ik uw vergunningsaanvraag voor een hinderlijke inrichting te Lier (verlenging van een stortvergunning).

Deze aanvraag is samengesteld overeenkomstig het Afvaldecreet.

Ik vestig er echter uw aandacht op dat de betrokken vergunningsplicht vanaf 1 september 1991 geregeld is door een nieuwe wetgeving, nl. het milieuvergunningsdecreet en het VLAREM.

In bijlage vindt U een informatieve tekst over deze nieuwe regeling.

Het door U aangevraagde is voorzover ik kon nagaan aan de hand van de ingediende stukken volgens de nieuwe reglementering ingedeeld in de 2e klasse. Als intercommunale dient U de vergunningsaanvraag in te dienen bij de bestendige deputatie".

1.6. Met een brief van 23 december 1991, gericht aan het provinciebestuur van Antwerpen, doet de verzoekende partij ontvangstmelding van de voormelde brief van 23 oktober 1991, verwijst zij naar een telefonisch onderhoud met een provinciaal ambtenaar waarbij gesteld werd dat de brief van 24 september 1991

een aanvulling was op de aanvraag van 28 mei 1991, en bezorgt zij de briefwisseling terzake (de brieven van 28 mei 1991, 21 juni 1991 en 24 september 1991).

Vervolgens schrijft zij :

"Gelet op het feit dat de aanvraag ingediend werd vóór 1/9/91 is het Besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 14/11/84 op deze aanvraag van toepassing. Aangezien intussen de vergunning verviel op 29/9/91 en vermits wij reeds op 28 mei 1991 een verlenging hebben aangevraagd, verzoeken wij u de verlenging toe te staan met ingang van 29/9/91. Dit is van het allergrootste belang met het oog op de continuïteit van de vergunning, de vergunde activiteiten en de verschuldigde milieuheffing".

1.7. Met een brief van 4 februari 1992 bericht het provinciebestuur van Antwerpen aan de verzoekende partij wat volgt :

"Hierbij meld ik U ontvangst van een volledig aanvraagdossier tot verlenging van de vergunning van een klasse III-stortplaats, te Lier, Mechelsesteenweg 285.

In bijlage zend ik u het betrokken dossier.

Deze ontvangstmelding gebeurt overeenkomstig artikel 3, §1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 14 november 1984 houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen.

De datum van deze brief is tevens de aanvangsdatum van de vastgestelde onderzoeksprocedure".

In de brief wordt vervolgens een korte beschrijving gegeven van de verdere procedure.

1.8. Op 26 maart 1992 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de verzoekende partij een vergunning voor de verdere exploitatie van een klasse III-stortplaats te Lier, Mechelsesteenweg.

De vergunning wordt verleend "voor een termijn van 3 jaar vanaf heden" (dus vanaf 26 maart 1992).

In de aanhef van dit besluit staat onder meer te lezen wat volgt:

"Gelet op de vergunningsaanvraag dd. 28 mei 1991 van de C.V. IGEMO voor het verder exploiteren van een klasse III-stortplaats, te Lier, Mechelsesteenweg, waarvoor de vergunning verleend bij toepassing van het afvaldecreet verviel op 29 september 1991;

Overwegende dat deze aanvraag, na aanvulling, op 31 januari 1992 kon beschouwd worden als ingediend overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen en overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 14 november 1984, en dat derhalve op die dag het voorgeschreven ontvangstbewijs werd afgegeven en de adviezen gevraagd;

(...)

Overwegende dat de aanvrager verzoekt de verlenging toe te staan met ingang van 29 september 1991 met het oog op de continuïteit van de vergunning, de vergunde activiteiten en de verschuldigde milieuheffing;

Overwegende dat de aanvraag tijdig, i.e. 4 maanden voor het verstrijken van de termijn van de lopende vergunning werd ingediend; dat het aanvraagdossier echter pas op 3 oktober 1992 met de gevraagde aanvullingen werd vervolledigd;

Overwegende dat een beslissing over de vergunningsaanvraag geen retro-actieve werking kan hebben, d.w.z. geen rechtstoestand in het verleden kan wijzigen";

1.9. Met een schrijven van 30 april 1992 bezorgt de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen haar besluit van 26 maart 1992 aan de verzoekende partij. In het begeleidend schrijven staat te lezen:

"De bestendige deputatie heeft gemeend de vergunning niet met terugwerkende kracht te kunnen verlenen daar haar besluitvorming in deze administratieve vergunningsprocedure niet op fiscale motieven mag gebaseerd worden. De gemeenschapsminister van leefmilieu, die eventueel over uw bezwaar tegen de milieuheffing zal moeten oordelen via de geëigende procedure, zal uit de verdeelde stemming kunnen afleiden dat de lacune tussen de vervaldag van de vorige vergunning en de

hermachtiging slechts voor een deel aan IGEMO toe te schrijven is".

1.10. Met een aangetekend schrijven van 26 mei 1992 komt de verzoekende partij bij de gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu in beroep tegen het deputatiebesluit van 26 maart 1992. Zij is van oordeel dat de begindatum van de verlenging moet aansluiten op de datum waarop de vorige vergunning verviel, gelet op de continuïteit van de vergunning en de vergunde activiteiten. In haar argumentatie wijst zij er op dat de verlengingsaanvraag werd ingediend met een schrijven van 28 mei 1991, dit is 4 maanden vóór het verstrijken van de vergunning. Voorts stipt zij onder meer ook aan dat er geen enkele reden of welk milieuargument dan ook is om de vergunning te onderbreken, en dat OVAM haar standpunt deelt. Als besluit van haar beroepschrift stelt zij :

"Mijnheer de Minister, wij menen voldoende aangetoond te hebben dat:

- 1) Onze verlengingsaanvraag tijdig werd ingediend;
- 2) Het dossier erg lang in behandeling is geweest bij de provinciale administratie;
- 3) OVAM ons standpunt deelt;
- 4) De provincie zelf verklaart dat de lacune tussen de vervalddag van de vorige vergunning en de hermachtiging slechts voor een deel aan IGEMO toe te schrijven is.

Gelet op het voorgaande, verzoeken wij u art. 2 van het besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen dd. 26/3/92, houdende vergunning aan IGEMO voor verdere exploitatie van de klasse III-stortplaats, Mechelsesteenweg te Lier, te wijzigen en de vergunning te verlenen vanaf 29/9/91, zodat er geen onderbreking is in de vergunde periode".

1.11. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

- (a) In het advies dd. 28 juli 1992 van OVAM staat onder meer te lezen :

"Aangezien de op 26.3.92 afgeleverde vergunning uitsluitend betrekking heeft op het verder exploiteren van een reeds vergunde stortplaats;

Overwegende dat de vergunningsaanvraag werd ingeleid vóór het verstrijken van de vergunnings-termijn;

Overwegende dat met het oog op de continuïteit van de vergunning, de vergunde activiteiten en de verschuldigde milieuheffing, het derhalve aangewezen is het verlengingsbesluit van 26.3.92 te laten aansluiten met de oorspronkelijk afgeleverde vergunning van 29.9.88;

Adviseert de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest GUNSTIG om de op 26.3.92 afgeleverde vergunning te laten aanvangen op 30.9.91, op voorwaarde dat de opgelegde uitbatingsvoorwaarden strikt worden nageleefd".

- (b) Op 21 september 1992 brengt het bestuur milieu-vergunningen van AMINAL een ongunstig advies uit om het beroep in te willigen.

In dit advies staat onder meer te lezen :

"Een vergunning kan evenwel niet met terugwerkende kracht worden verleend, ook niet om de gevolgen van een overtreding uit te wissen (Raad van State, arrest SCHREVEN, nr. 18.525)".

- 1.12. Op 6 november 1992 wordt de thans bestreden beslissing genomen; het beroep wordt ongegrond verklaard onder volgende motivering :

"Overwegende dat een vergunning niet met terugwerkende kracht kan worden verleend (Raad van State, arrest SCHREVEN, nr. 18.525)".

- 1.13. Voor een goed begrip van het dossier weze nog vermeld dat de verzoekende partij een hogere milieuheffing moet betalen omdat de stortplaats klasse III tijdelijk niet vergund was;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het beginsel dat elke administratieve overheidsbeslissing moet zijn gesteund op in rechte en in feite korrekte motieven ('de rechtens vereiste feitelijke grondslag') en uit de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat uit het bestreden besluit blijkt dat de motivatie waarom de vergunning niet wordt verleend tussen 29 september 1991 en 26 maart 1992 gebaseerd is op een foutieve interpretatie van het beginsel van non-retroactiviteit van overheidsbeslissingen en de rechtspraak van Uw Raad dienaangaande"; dat zij doet gelden dat de minister het arrest nr. 18.525 van 8 november 1977, SCHREVENs, onjuist heeft geïnterpreteerd, nu dit arrest niet handelt over het al dan niet geoorloofd karakter van retroactieve beslissingen, en helemaal geen arrest is waarin het principieel onmogelijk wordt geacht dat vergunningen een retroactieve werking kunnen hebben, dat het beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve rechtshandelingen een algemeen rechtsbeginsel is dat echter niet absoluut is, dat in casu het retroactief toekennen van een verlenging van de vergunning noodzakelijk is aangezien er een onredelijk lang tijdsverloop (11 maanden) bestond tussen het optreden van de motieven tot handelen (aanvraag van de verlenging van de vergunning dd. 28 mei 1991) en het van kracht worden van de administratieve rechtshandeling (26 maart 1992, meegedeeld bij schrijven van 30 april 1992), dat dit tijdsverloop onredelijk zware gevolgen heeft zodat een retroactieve werking van de bestreden beslissing noodzakelijk is, dat zulk een retroactiviteit is geoorloofd, nu blijkt dat de terugwerkende kracht van het besluit geen afbreuk doet aan verkregen rechten en

in feite enkel een begunstigende maatregel zou zijn voor de verzoekende partij;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij, wat het eerste middel betreft, betoogt dat de verzoekende partij met haar schrijven van 28 mei 1991 verzocht heeft om een verlenging van haar vergunning met 5 jaar, dat bij dit schrijven geen enkele toelichting werd gegeven, en evenmin enig stuk of dossier werd gevoegd, dus ook geen beperkt dossier als omschreven in artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 14 november 1984, dat bovendien genoemd besluit enkel van toepassing is indien verlenging wordt gevraagd voor een termijn die maximaal gelijk is aan die van de oorspronkelijk verleende vergunning (in casu 3 jaar), dat alhoewel hierom reeds op 21 juni 1991 werd verzocht, de verzoekende partij de wettelijk vereiste gegevens slechts meedeelde met een schrijven van 24 september 1991 -dus enkele dagen voor het verstrijken van de bestaande vergunning op 29 september 1991-, zodat zij door haar eigen nalatigheid de vergunningverlenende overheid in de onmogelijkheid heeft gesteld om een beslissing te nemen vóór 29 september 1991, dat in het arrest SCHREVEENS wordt overwogen dat de termijn van de nieuwe vergunning maar begint de dag waarop de bestreden beslissing definitief uitwerking heeft, dat dit arrest wel degelijk handelt over het niet geoorloofd karakter van retro-actieve beslissingen, dat als principe wordt gesteld, dat op het non-retroactiviteitsprincipe slechts uitzonderingen kunnen worden aanvaard indien daartoe een wettelijke grondslag voorhanden is, of indien er goede redenen voor zijn, zoals de omstandigheid dat het noodzakelijk is voor de goede werking van de openbare dienst, mits daardoor ook niet voor de toekomst verkregen rechten worden aangetast, dat evenwel noch de ene noch de andere voorwaarde in casu zijn vervuld, dat het verlenen van een retroactieve vergunning duidelijk niet noodzakelijk is voor de goede werking der diensten,

dat de bewering dat de administratie er kennelijk niet in geslaagd zou zijn de vergunning tijdig te verlengen, weerlegd wordt door de gegevens van het dossier;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord er op wijst dat het doorslaggevend motief van het bestreden besluit slechts uit één zin bestaat -namelijk: "Overwegende dat een vergunning niet met terugwerkende kracht kan worden verleend (Raad van State, arrest SCHRIEVENS, nr. 18.525)"- waarmee duidelijk geen antwoord wordt gegeven op de beroepsargumenten; dat zij doet gelden dat er geen sprake kan zijn van terugwerkende kracht wanneer een bestaande vergunning verlengd wordt -dat het gaat om een procedure van verlenging wordt niet betwist- en het niet nodig was om de begindatum van het hervergunningsbesluit te bepalen, dat hierin juist het onderscheid zit tussen de huidige zaak en die waarover de Raad zich uitsprak in het arrest SCHREVEENS, dat de hypothese die de Raad in dit arrest behandelde deze was dat een bedrijf jaren zou exploiteren zonder vergunning en daarna die toestand wil regulariseren door retroactief een vergunning te vragen, dat de verzoekende partij zich echter niet in een dergelijke situatie bevond daar zij over een vergunning beschikte en daarvan de verlenging vroeg, zodat er geen sprake is van het regulariseren van een activiteit die zonder vergunning werd uitgeoefend, dat bijgevolg het bestreden besluit wel degelijk uitgaat van een verkeerde lezing van het arrest SCHREVEENS, dat de verwerende partij in de memorie van antwoord ook toegeeft dat er geen absoluut verbod van retroactiviteit bestaat, dat het leerstuk van de niet-terugwerkende kracht in verband wordt gebracht met dat van de verkregen rechten en met de rechtszekerheidsnorm, dat in casu zowel de procedure van de vernieuwing als de rechtszekerheid vereisen dat de vernieuwingsvergunning onmiddellijk aanvangt nadat de eerste vergunning, waarvan zij de voortzetting is, afgelopen

is, dat daardoor de rechten van derden ook niet worden geschonden, dat bovendien afvalverwerking, ongeacht wie de verwerking doet, als een openbare dienst wordt beschouwd, dat de continuïteit van die dienst terugwerking rechtvaardigt, dat door terugwerking een juridisch vacuüm wordt opgevuld, dat inzake bouwvergunningen de retroactiviteit zelfs uitdrukkelijk wordt aanvaard, hetgeen blijkt uit een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 10 januari 1995, dat in recente rechtsleer over de milieuvergunning wordt onderstreept dat een regularisatievergunning kan;

2.1.4.1. Overwegende dat de reden waarom de bestreden vergunning niet werd verleend met ingang van 29 september 1991 -datum waarop de bestaande stortvergunning vervallen was- blijkens het bestreden besluit is dat een vergunning niet met terugwerkende kracht kan worden verleend; dat louter ter adstructie van die principiële stellingname in de bestreden beslissing het arrest SCHREVEENS, nr. 18.525 van 8 november 1977 wordt aangehaald; dat de relevante vraag niet is of de minister voornoemd arrest juist heeft geïnterpreteerd, maar wel of de minister terecht heeft geoordeeld dat de onderhavige vergunning niet met terugwerkende kracht kon worden verleend;

2.1.4.2. Overwegende dat een vergunning tot exploitatie van een hinderlijke inrichting een toestemming inhoudt om een daad te stellen die getroffen wordt door een algemene verbodsbepaling; dat het voorafgaandelijk verbod van één of andere activiteit waarop vergunningenstelsels steunen in de eerste plaats is ingesteld tot bescherming van de gemeenschap, dus in het algemeen belang; dat vooraleer een vergunning te verlenen waarbij dat verbod wordt opgeheven, het bestuur voorafgaandelijk en rekening houdend met de vigerende reglementering -die inzake exploitatie-, milieu- en afvalstoffenvergunningen de bescherming van mens en

leefmilieu tegen bepaalde hinderlijke activiteiten beoogt- de schadelijke effecten van de activiteiten waarvoor de vergunning wordt gevraagd moet kunnen inschatten; dat dit in principe ook geldt bij een aanvraag tot hernieuwing van een bestaande vergunning, daar inmiddels de plaatselijke omstandigheden en de toe te passen reglementering met inbegrip van de te hanteren normen kunnen zijn gewijzigd; dat dan ook van het principe dat vergunningen voorafgaandelijk aan de uitoefening van een vergunningsplichtige activiteit moeten worden verleend slechts kan worden afgeweken indien voor die uitzondering een wettelijke grondslag voorhanden is; dat desbetreffend kan worden verwezen naar artikel 16 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunnings-decreet) dat voor inrichtingen die na hun in bedrijfstelling door aanvulling of wijziging van de indelingslijst onder bepaalde voorwaarden in een afwijking voorziet op artikel 4 van hetzelfde decreet dat bepaalt dat niemand zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting van de eerste of de tweede klasse mag exploiteren of veranderen; dat een andere afwijking op dat artikel is gelegen in artikel 39, § 3, van Vlarem I naar luid waarvan de exploitatie van een inrichting die het voorwerp uitmaakt van een aanvraag tot hernieuwing van de vergunning mag worden voortgezet tot een definitieve beslissing over de aanvraag is genomen, evenwel enkel op voorwaarde dat de aanvraag tot hernieuwing werd ingediend tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de lopende vergunning zoals voorgeschreven bij § 1 van hetzelfde artikel; dat het gegeven dat in de huidige milieureglementering in welbepaalde gevallen en onder strikte voorwaarden op expliciete wijze in een afwijking op het principe van de voorafgaandelijke vergunning is voorzien, een bevestiging inhoudt dat die afwijking

enkel kan wanneer daartoe een wettelijke grondslag voorhanden is;

2.1.4.3. Overwegende dat de bestreden vergunning werd verleend op grond van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen; dat artikel 25 van dat ten tijde van de bestreden beslissing toepasselijk decreet bepaalde :

"Het is verboden zonder vergunning een inrichting waarin afvalstoffen worden verwijderd in te richten, op te richten, uit te breiden, in werking te hebben, te verplaatsen, te wijzigen, te verbouwen dan wel een in de inrichting gebruikte werkwijze te veranderen";

dat die bepaling inhoudt dat voorafgaand aan de exploitatie van een stortplaats voor afvalstoffen een vergunning is vereist; dat geen enkele andere bepaling van evengenoemd decreet, noch enige bepaling van het toepasselijk besluit van 21 april 1982 van de Vlaamse regering houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen en van het eveneens toepasselijk besluit van de Vlaamse regering van 14 november 1984 houdende nadere regelen voor het verlengen van vergunningen voor de verwijdering van afvalstoffen, stipuleert dat de exploitatie van een inrichting voor de verwijdering van afvalstoffen mag worden voortgezet tot een uitspraak is gedaan over de aanvraag tot verlenging van de vergunning; dat de verzoekende partij dus geen beroep kon doen op een rechtsregel die haar toeliet om na 29 september 1991 de exploitatie van haar klasse III-stortplaats verder te zetten; dat het verlenen van een retroactieve vergunning alsdan zou neerkomen op het toedekken van een onwettigheid, namelijk een illegale exploitatie; dat dit des te meer klemmt nu de verzoekende partij zelf aan de basis ligt van het feit dat de vergunningverlenende overheid in de onmogelijkheid was om nog voor

29 september 1991 een beslissing over de verlengings-aanvraag te nemen daar de verzoekende partij tot 24 september 1991 heeft gewacht om haar vergunnings-aanvraag conform de vergunde reglementering in te dienen, alhoewel zij reeds door het bestuur daartoe op 21 juni 1991 werd aangezet;

2.1.4.4. Overwegende dat uit hetgeen vooraangaat volgt dat de minister terecht heeft geoordeeld dat de bestreden vergunning niet met terugwerkende kracht kon worden verleend; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij het tweede middel afleidt "uit de schending van art. 26 en 27 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en van het besluit van de Vlaamse gemeenschap van 14 november 1984 houdende nadere regelen voor het verlengen van vergunningen voor de verwijdering van afvalstoffen", doordat de bestreden beslissing bevestigt dat de aanvraag tot verlenging van de in 1988 toegestane vergunning kan worden toegestaan, doch dat slechts vergunning wordt verleend voor het verder uitbaten van de klasse III-stortplaats vanaf 26 maart 1992, terwijl uit de aangehaalde artikels van evengenoemd decreet en besluit volgt dat een verlenging van een vergunning, zo ze wordt toegestaan, geen onderbreking van vergunning kan kennen en de vergunning wel gewoon door moet lopen; dat zij daaraan toevoegt dat de vergunningverlenende overheid niet enerzijds de verlenging van een oude vergunning kan toestaan en anderzijds deze verlenging van vergunning slechts kan laten uitwerking hebben op een latere datum dan de vervaldatum van de oude vergunning, dat op deze wijze men een nieuwe vergunning zou toekennen en er geen sprake meer is van verlenging, dat het begrip "verlenging van de vergunning" inhoudt dat de vergunning na haar oorspronkelijke geldingsduur wordt verlengd met

een bepaalde termijn, zonder dat er een onderbreking is van de vergunning;

2.2.2. Overwegende, wat het tweede middel betreft, dat de verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden in welk opzicht de artikelen 26 en 27 van het afvalstoffendecreet zouden zijn geschonden, dat de interpretatie die de verzoekende partij geeft aan het besluit van de Vlaamse regering van 14 november 1984 geen steun vindt in de wet en dat het de verzoekende partij is die de vergunningverlenende overheid in de materiële onmogelijkheid heeft geplaatst om de verlenging toe te kennen vanaf 29 september 1991;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij nog betoogt dat de motivering in het bestreden besluit tegenstrijdig is door enerzijds te aanvaarden dat het gaat om een verlengingsaanvraag, met verkorte procedure en anderzijds te weigeren de begindatum van de verlengingsvergunning niet te laten aansluiten bij de einddatum van de oorspronkelijke vergunning waarvan de verlenging werd toegestaan;

2.2.4. Overwegende dat in acht genomen het onder het eerste middel gestelde, een vernietiging op grond van een mogelijke tegenstrijdigheid, daarin gelegen dat enerzijds de verlenging van een oude vergunning werd toegestaan en anderzijds die verlenging uitwerking had op een latere datum dan de vervaldatum van de oude verlenging, niet kan leiden tot hetgeen de verzoekende partij met haar beroep beoogt, namelijk een vergunning die retroactief werkt voor de periode van 29 september 1991 tot 26 maart 1992; dat dienvolgens de verzoekende partij geen belang heeft bij het tweede middel;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt dat zij na het instellen van het annulatieberoep kennis kreeg van een

vergunningsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 4 februari 1993 waarbij aan een andere intercommunale in gelijkaardige omstandigheden wel een verlengingsvergunning was verleend met terugwerkende kracht tot de eerste dag volgend op deze waarop de eerste vergunning verlopen was; dat de verzoekende partij hierin een schending ziet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

2.3.2. Overwegende dat aangezien het besluit van 4 februari 1993 waarvan de verzoekende partij melding maakt, werd genomen door een andere overheid, de verwerende partij door een andere beslissing te nemen dan die overheid, geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden aangewreven; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één april 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.